

INSTITUTIONUM JURIS

LIBER PRIMUS.

TIT. I.

DE JUSTITIA ET JURE.

JUSTITIA est constans et perpetua voluntas jus suum cuique¹ tribuendi.
§ 1. Jurisprudentia est divinarum atque humanarum rerum notitia, justi atque injusti scientia. — **§ 2.** His igitur generaliter cognitis, et incipientibus nobis exponere jura populi romanii, ita videntur posse tradicommodissime, si primo levi ac simplici via, post deinde diligentissima atque exactissima interpretatione singula tradantur: alioquin, si statim ab initio rudem adhuc et infirmum animum studiosi multitudine aut varietate rerum oneraverimus, duorum alterum, aut desertorum studiorum efficiemus, aut cum magno labore, sepe etiam cum diffidentia quae plerunque juvenes avertit, serius ad id perducemus, ad quod leviore via ductus sine magno labore et sine illa diffidentia maturius perduci potuisset. — **§ 3.** Juris precepta sunt hec: honeste vivere, alterum² non laedere, sum³ cuique tribuere. — **§ 4.** Hujus studii duas sunt positiones, publicum et privatum. Publicum ius est, quod ad statum rei romana spectat; privatum, quod ad singularium utilitatem. Dicendum est igitur de jure privato, quod tripartitum est; collectum est enim ex natura libus praecepis, aut gentium, aut civilibus.

TIT. II.

DE JURE NATURALI, GENTIUM ET CIVILI.

Jus naturale est, quod natura omnia animalia docuit. Nam ius istud non humani generis proprium est, sed omnium⁴ animalium quae in celo, quae in terra, quae in mari nascentur. Hinc descendit maris atque feminae conjunctio, quam nos matrimonium appellamus; hinc liberorum procreatio, hinc⁵ educatio. Videmus etenim cetera quoque animalia istius juris peritia censerii.

§ 1. Jus autem civile vel gentium ita dividitur. Omnes populi qui legibus et moribus reguntur, partim suo proprio, partim communis omnium hominum iure utuntur. Nam quod quisque populus ipsi sibi ius constituit, id ipsis civitatis proprium est, vocaturque ius civile, quasi ius proprium ipsius civitatis. Quod vero naturalis ratio inter omnes homines constituit, id apud omnes peraque custodit, vocaturque ius gentium, quasi quo iure omnes gentes utuntur. Et populus itaque romanus partim suo proprio, partim communis omnium hominum iure utitur: quae singula qualia sint, suis locis proponemus⁶. — **§ 2.** Sed ius quidem civile ex unaquaque civitate appellatur, veluti Atheniense: nam si quis velit Solonis vel Draconis leges appellare ius civile Atheniense, non erraverit. Sic enim et ius quo populus romanus uitetur, ius civile Romanorum appellamus, vel ius Quiritum, quo Quirites utuntur; Romani enim Quirites a Quirino appellantur. Sed quotiens non addimus nomen cuius sit civitatis, nostrum ius significamus: sicuti cum poetam dicimus nec addimus nomen, subauditum apud Graecos egestius⁷. Homerus, apud nos Virgilius. Jus autem gentium omni humano generi commune est; nam usu exigente et humanis necessitatibus, gentes humanae quedam sibi constituerunt. Bella etenim ortae sunt, et captivitates secutae et servitutes que sunt naturali juri contrariae⁸. Jure enim naturali omnes homines ab initio liberi nascentur. Et ex hoc iure gentium omnes⁹ pene contractus introducti sunt, ut emptio venditio, locatio conductio, societas, depositum, mutuum, et alii innumerabiles. — **§ 3.** Constat autem ius nostrum aut ex scripto, aut ex

Tr. I. — 4. L. 2. D. h. t. L. 51. D. depositu; L. 14. D. de condit. indeb.; L. ult. 2 6. D. de 2 1. D. depositi.

Tr. II. — 4. L. 1. 2 3. D. si quadrupes pauperiem. — 2. Tit. C. de alendis liberis ac parentib; L. 2. C. de infant. expos. — 3. Inst. Gaii, I. 1. — 4. L. 16. 2 8. D. de pensis. — 5. 2 2. inf. de fur. person. et pr. inf. de libertate. — 6. L. 5. D. de justit. et iure, et addit. L. 5. in pr.; L. 6

non scripto⁷: ut apud Graecos των νομων οι μεν εγγραφαι οι δε αγραφαι. Scriptum autem ius est lex, plebiscita, senatus-consulta, principum placita, magistratum edicta, responsa prudentium⁸. — **§ 4.** Lex est quod populus romanus, senatorio magistratu interrogante, veluti consule, constituebat. Plebiscitum est quod plebs, plebeio magistratu interrogante, veluti tribuno, constituebat. Plebs autem a populo eo differt, quo species a genere; nam appellatione populi universi cives significantur, connumeratis etiam patriciis et senatoribus. Plebis⁹ autem appellatione, sine patriciis et senatoribus ceteri cives significantur. Sed et plebiscita, lata lege Hortensia, non minus valere quam leges ceperunt¹⁰. — **§ 5.** Senatus-consultum est quod senatus jubet atque constituit¹¹. Nam cum auctor esset populus romanus in eum modum, ut difficile esset in unum eum convocari legis sancienda causa, aequum visum est senatum vice populi consuli. — **§ 6.** Sed et quod principi placuit, legis habet vigorem; cum lege¹² Regia que de ejus imperio lata est, populus ei et in¹³ eum omne imperium suum et potestatem concessit. Quodcumque ergo imperator per epistolam constituit, vel cognoscens decrevit, vel editio praecepit, legem esse constat. Haec sunt qua constitutiones appellantur. Plane ex his quadam sunt personales, qua nec ad exemplum¹⁴ trahuntur, quoniam non hoc principis vult. Nam quod aliqui ob meritum induxit, vel si cui pœnam irrogavit, vel si cui sine exemplo subvenit, personam¹⁵ non transgreditur¹⁶. Aliae autem cum generales sint, omnes procul dubio tenent. — **§ 7.** Prætorum quoque edicta non modum obtinent iuris auctoritatem. Hoc etiam ius honorarium¹⁷ solemus appetire, quod qui honorem gerunt, id est magistratus, auctoritatem huic iuri dederunt. Proprietatibus et adiles curules edictum de quibusdam causis, quod dictum iuris honorarii portio est¹⁸.

§ 8. Responsa prudentium sunt sententiae¹⁹ et opiniones eorum quibus permisum erat iura condere²⁰. Nam antiquitus institutum erat, ut essent qui iura publice interpretarentur, quibus a Cæsare ius respondendi datum est, qui jurisconsulti appellabantur: quorum omnium sententiae et opiniones eam auctoritatem tenebant, ut judicii recedere a responso eorum non licet, ut est constitutum²¹. — **§ 9.** Ex non scripto ius venit, quod usus comprobavit. Nam diuturni mores consensu utentium comprobati legem imitantur. — **§ 10.** Et non ineleganter in duas species iuri distributum esse videtur. Nam origo ejus ab institutis diuarii civitatum, Athenarum scilicet et Lacedæmoniorum, fluxisse videtur. In his enim civitatibus ita agi solitum erat, ut Lacedæmonii quidem magis ea quæ pro legibus observarent, memoriae mandarent; Athenienses vero, ea quæ in legibus scripta comprehendissent, custodirent. — **§ 11.** Sed naturalia²² quidem iura quæ apud omnes gentes peraque servantur, divina quadam providentia constituta, semper firma atque immutabilia permanent. Fa vero quæ ipsa sibi quoque civitas constituit, semper mutari solent, vel tacito consensu populi, vel alia postea lega lata

TIT. III.

DE JURE¹ PERSONARUM.

Omne autem ius² quo utimur, vel ad personas pertinet, vel ad res³, vel ad actiones⁴. Et prius de personis videamus: nam párum est ius nosse, si personæ quarum causa constitutum est, ignorantur. Summa itaque divisio de jure personarum haec est, quod omnes homines, aut liberi sunt, aut servi⁵.

D. de pactis. — 7. L. 6. 2 1. D. de justit. et iure. — 8. Inst. Gaii, I. 1. — 9. L. 238. in pr. D. de verb. sign. — 10. Inst. Gaii, I. 3. — 11. Id. I. 4. — 12. L. 1. 2 7. C. de ret. iure enuel.

— 13. 2 4 et 2 6. vera, sed si recusat, inf. de fidei commiss. heredit. L. 1. 2 1. D. ad. Sc. Trebell. — 14. L. 28. D. de legat. 2. — 15. L. 2. C. de legib;. — 16. Inst. Gaii, I. 5. — 17. L. 51. 6. D. de oblig. et act. — 18. Inst. Gaii, I. 6. — 19. L. 4. 2 14. in fin. D. de dol. mali et metus except. — 20. Inst. Gaii, I. 7. — 21. Id. — 22. L. 8. D. de reg. iur.

Tr. III. — 4. Lib. 1. D. 5. — 2. L. 1. D. de statu hom. — 3. L. 25. D. de verb. sign. — 4. Inst. Gaii, I. 8. — 5. Id. 1. 9.

- de Actionibus. pag. 196. lib. 4. tit. 6.
- de Adquisitione per adrogat. 175. * 5. 10.
- de Ademptione Legatorum. 160. * 2. 21.
- de Adoptionibus. 125. * 1. 11.
- de Adsignatione libertorum. 175. * 3. 8.
- de Atiliiano tutor. 150. * 1. 20.
- de Auctoritate tutorum. 150. * 1. 21.

- de Bonis vi raptis. 192. * 4. 2.
- de Bonorum possessionibus. 175. * 3. 9.

- de Capitis deminutione. 129. * 1. 46.
- de Codicillis. 164. * 2. 25.
- de Consensu obligatione. 182. * 5. 22.
- de Curationibus. 151. * 1. 25.

- de Divisione rerum. 134. * 2. 1.
- de Divisione stipulationum. 170. * 5. 18.
- de Donationibus. 143. * 2. 7.
- de Duobus reis stipulandi. 178. * 5. 16.

- de Emptione et venditione. 182. * 5. 25.
- de Eo, cui libertatis causa. 175. * 3. 14.
- de Exceptionibus. 208. * 4. 13.
- de Excusationibus tutor. 152. * 1. 25.
- de Exheredatione liberorum. 149. * 2. 13.

- de Fideicommissariis heredit. 164. * 2. 23.
- de Fidejussionibus. 181. * 3. 20.
- de Fiduciaria tutela. 129. * 1. 19.

- de Gradibus cognitionis. 170. * 3. 6.

- de Heredibus instituendis. 180. * 2. 14.
- de Hereditatibus, que ab intest. 164. * 3. 4.
- de Heredum qualitate et diff. 188. * 2. 19.
- de His, qui sui vel alieni juris. 135. * 1. 8.

et libertatem eis possit præstare? Sed cum libertas¹⁹ inæstimabilis est, et propter hoc ante xx annos antiquas libertatem servos dare prohibebat, ideo nos medium quodammodo viam eligentes, non aliter minori virginis anni libertatem in testamento dare servos suo concedimus²⁰, nisi septimum et decimum annum impleverit, et octavum decimum annum tetigerit. Cum enim antiquitas hujusmodi etatis et pro aliis postulare²¹ concessit, cur non etiam sui iudicij stabilitas ita eos adjuvare credatur, ut ad libertates dandas servis suis possint pervenire?

TIT. VII.

DE LEGE¹ FUSIA CANINIA SUBLATA.

Lege Fusia Caninia certus modus constitutus erat in servis testamento manumittendis². Quam si libertates impeditent et quodammodo invidam, tollendam esse censuimus; cum satis fuerat inhumani vivos quidem licentiam habere totam suam familiam libertate donare, nisi alia causa impedit libertatem, morientibus autem hujusmodi licentiam adimere.

TIT. VIII.

DE IIS⁴ QUI SUI VEL ALIENI JURIS SUNT.

Sequitur de jure personarum alia divisio. Nam quedam personæ sui juris sunt, quedam alieno juri subjectæ². Rursus earum quæ alieno juri subjectæ sunt, aliae in potestate parentium, aliae in potestate dominorum sunt³. Videamus itaque de iis quæ alieno juri subjectæ sunt; nam si cognoverimus quæ istæ personæ sunt, simul⁴ intelligimus, quæ sui juris sunt. Ac prius dispiciamus de iis qui in potestate dominorum sunt⁴.

§ 1. In potestate dominorum sunt servi. Quæ quidem potestas juris gentium est; nam apud omnes peræque gentes animadvertere possumus, dominis in servos⁶ vita necisque potestatem fuisse; et quodcumque per servum acquiritur, id⁷ domino acquiritur⁸. — § 2. Sed⁹ hoc tempore nullis hominibus qui sub imperio nostro sunt, licet sine¹⁰ causa legibus cognita in servos suos supra modum seire. Nam ex constitutione divi Pii Antonini, qui sine causa servum suum occiderit, non minus puniri jubetur, quam si alienum servum occiderit, Sed et major asperitas dominorum ejusdem principis constitutione coeretur. Nam consultus a quibusdam præsidibus provinciarum de iis servis qui ad eadem sacram vel ad statu principum configuntur¹¹, præcepti ut, si¹² intolerabili videatur saevitia dominorum, cogantur servos suos bonis conditionibus vendere, ut pretium dominis daretur; et recte: expediri reipublice, ne sua re quis male utatur¹³. Cujus scripti ad Elium Martianum emissi verba sunt hac: *Dominorum quidem potestatem in servos suos illibata esse oportet, nec cuiquam hominum jus suum detrahi¹⁴; sed dominorum interest, ne auxilium contra saevitiam vel famem vel intolerabilem injuriam denegetur iis qui juste deprecantur. Ideoque cognoscere querelis eorum qui ex familia Julii Sabini ad statuam configurantur; et si vel durius habitos quam æquum est, vel infami¹⁵ infuria affectos cognoveris, vñenri jube, ita ut in potestatem domini non revertantur. Qui si meæ constitutioni fraudem fecerit, sciet me admisum severius executurum.*

TIT. IX.

DE PATRIA POTESTATE.

In potestate nostra sunt liberi nostri, quos ex¹ justis nuptiis præcreaverimus².

§ 1. Nuptiae autem, sive matrimonium, est viri et mulieris³ coniunctio individuum vita consuetudinem continens. — § 2. Jus autem potestatis quod in liberos habemus, proprium est⁴ civium romanorum;

¹⁹ L. 106, L. 176, § 1, D. de reg. iur. — ²⁰ Hoc abrogatum per N. 199, s. — ²¹ L. 1, § 5, D. de postul. Tr. VII. — ²² Lib. 7, C. 5. — ²³ Inst. Gaii, I. 42. Tr. VIII. — ²⁴ Lib. 1, D. 6. — ²⁵ Inst. Gaii, I. 49. — ²⁶ L. 7, C. de religione sumpt. fusi. — ²⁷ Inst. Gaii, I. 50, s. — ²⁸ L. 1, § 2, 1, D. b. t. — ²⁹ L. 1, § 6, in fin. D. de condit. et demonstr. — ³⁰ L. 10, in pr. vers. sed enim, D. de condit. et demonstr. — ³¹ L. 18, B. de ritu nupt. — ³² L. 16, § 2, 1, D. cod. — ³³ L. 25, C. de condit. et demonstr. — ³⁴ L. 14, pr. et 2, 1, cod. — ³⁵ L. 15, D. de ritu nupt. — ³⁶ L. 55, D. de ritu nupt.; L. 14, pr. et 2, 1, cod. — ³⁷ Inst. Gaii, I. 64. — ³⁸ L. 25, D. de ritu nupt. — ³⁹ Inst. Gaii, I. 64. — ⁴⁰ Id. — ⁴¹ N. 5, § 1, D. de condit. et demonstr. — ⁴² L. 17, C. de nupt. — ⁴³ L. 17, C. de nupt. — ⁴⁴ L. 17, C. de nupt. — ⁴⁵ Inst. Gaii, I. 65, D. de verb. oblig. — ⁴⁶ L. 1, § 27, D. de quest. addit. casum in L. ult. D. si quis a parenti manum. — ⁴⁷ L. 11, § 2, D. ad L. Corn. de siccari. — ⁴⁸ Inst. Gaii, I. 55. — ⁴⁹ L. 5, Feud. tit. 14; L. 11, § 2, 1, D. qui et a quib. manum. — ⁵⁰ L. 12, C. de episc. audient. Tr. IX. — ⁵¹ D. pen. intit. tit. prox. — ⁵² Inst. Gaii, I. 55. — ⁵³ L. 1, D. de ritu nupt. — ⁵⁴ L. 14, § 1, D. de ritu nupt. — ⁵⁵ L. 17, § 2, D. cod. — ⁵⁶ L. 18, C. b. t. — ⁵⁷ Inst. Gaii, I. 65. — ⁵⁸ L. 17, C. de grad. et affin. — ⁵⁹ L. 14, § 4, D. de ritu nupt.

nulli enim alii sunt homines, qui tales in liberos habeant potestatem, qualem nos habemus⁴. — § 5. Qui igitur ex te et uxore tua nascitur, in tua potestate est. Item qui ex filio tuo et uxore ejus nascitur, id est nepos tuus et nepitis, æque in tua sunt potestate, et pronepos et pronepitis et deinceps ceteri. Qui tamen ex filia tua nascitur, in tua potestate non est, sed in patris ejus⁶.

TIT. X.

DE NUPHIIS¹.

Justas autem nuptias inter se cives romani contrahunt, qui secundum precepta legum coeunt, masculi quidem puberes², feminæ autem³ viri potentes, sive patres familiæ sint sive filii familiæ: dum tamen, si filii familiæ sint, consensum⁴ habeant parentum quorū in potestate sunt⁵. Nam hoc fieri debet et civilis et naturalis ratio suadet, in tantum ut jussum parentis precedere debeat. Unde quesumus est, an furiosi filia nubere, an furiosi filius uxorem ducere possit? Cumque super filio varia tur, nostra processit⁶ decisio qua permisum est, ad exemplum filie furiosi, filium quoque furiosi posse et sine patris interventu matrimonio sibi copulare, secundum datum ex nostra constitutione modum.

§ 1. Ergo non omnes nobis uxores ducere licet; nam quaramdam nuptiis abstinentur. Inter eas enim personas que parentum liberorum locum inter se obtinent, contrahi nuptiae non possunt; veluti inter patrem et filiam, vel avum et nepitem, vel matrem et filium, vel aviam et nepotem, et usque ad⁷ infinitum. Et si tales personæ inter se coierint, nefarias atque incestas nuptias contrahisse dicuntur. Et haec adeo ita sunt, ut quamvis per⁸ adoptionem parentum liberorum loco sibi esse coepirint, non possint inter se matrimonio jungi: in tantum ut etiam dissoluta adoptione idem juris maneat. Itaque eam quæ tibi per adoptionem filia vel nepitis esse coepirit, non⁹ poteris uxorem ducere, quamvis¹⁰ eam emancipaveris¹¹. — § 2. Inter eas quoque personas que ex transverso gradu cognationis junguntur, est quedam similis observatione, sed non tanta. Sane enim inter¹² fratrem sororemque nuptiae prohibita sunt, sive ab eodem parente eademque matre nati fuerint, sive ex alterutro eorum. Sed si qua per adoptionem soror tibi esse coepirit, quandoq[ue] quidem constat adoptio, sane inter te et eam nuptiae consistere non possunt: cum vero per emancipationem adoptio sit dissoluta, poteris eam uxorem ducere¹³. Sed si tu emancipatus fueris, nihil est impedimento nuptiis¹⁴. Et ideo constat, si quis¹⁵ generum adoptare velit, debere eum ante filiam emancipare; et si quis velut nuprum adoptare, debere eum ante filium emancipare. — § 3. Fratris vero vel sororis¹⁶ filiam uxorem ducere non licet¹⁷. Sed nec nepotem fratris vel sororis quis uxorem ducere potest, quamvis quartu gradu sint. Cuius enim filiam uxorem ducere non licet, neque ejus neptem permittitur. Ejus vero mulieris quam pater tuus adoptavit¹⁸, filiam non videris impediri uxorem ducere, quia neque naturali neque civili jure tibi conjugitur. — § 4. Duorum autem fratum vel sororum¹⁹ liberi, vel fratris et sororis, jungi²⁰ possunt. — § 5. Item amitam²¹ licet adoptivam ducere uxorem non licet, item nec materteram²²; quia parentum loco habentur. Qua ratione verum est magnam quoque amitam et materteram magnum prohiberi uxorem ducere. — § 6. Admitatis quoque veneratione quarundam nuptiis abstinentur est, ut ecce: Privignam²³ auturum uxorem²⁴ ducere non licet, quia utraque filio loco sunt. Quod ita scilicet accipi debet, si fuit natus aut privigna tua. Nam si adhuc natus tua est, id est, si adhuc nupta est filio tuo, alia ratione uxorem eam ducere non possit, quia eadem duobus nuptiis esse non potest. Item si adhuc privigna tua est, id est, si mater ejus tibi nupta est, ideo eam uxorem ducere non poteris, quia duas uxores eadem tempore habere non licet²⁵. — § 7. Socrum quoque et novarem²⁶ prohibitum est uxorem ducere, quia matris loco sunt; quod et ipsius dissoluta demum admissit procedit. Alioquin, si adhuc novera est, id est, si adhuc patri tuo nupta est, communijure impedit tibi nubere, quia eadem duobus nuptiis possit. Item si adhuc socrus est, id est, si adhuc filia ejus tibi nupta est, ideo impeditur nuptiae, quia duas uxores habere non possit.

TIT. XI.

DE PATRIA POTESTATE.

Non solum autem naturales liberi secundum ea quæ diximus, in potestate nostra sunt, verum etiam² ii quos adoptamus³.

§ 1. Adoptio autem duabus modis fit, aut principali rescripto, aut imperio magistratus. Imperatoris auctoritate adoptare quis potest eos est, easve qui queve sui juris sunt, quæ species adoptionis dicuntur adrogatio. Imperio magistratus adoptare licet eos easve qui queve in potestate parentum sunt, sive primum gradum liberorum obtineant, qualis filius, filia; sive inferiorum, qualis est nepos, neptis, pronepos, pronepitis⁴. — § 2. Sed hodie ex nostra⁵ constitutione, cum filius familiæ a patre naturali extraneæ personæ in adoptionem datur, jura potestatis patris naturalis minime dissolvuntur⁶, ne quicquam ad patrem adoptivum transit, nec in potestate ejus est, licet ad intestato jura successione ei a nobis tributa sint. Si vero pater naturalis non extraneo, sed avo filii sui maternali; vel, si ipse pater naturalis fuerit emancipatus, etiam avo paterno vel proavo simili modo paterno vel materno filium suum dederit in adoptionem: in hoc casu, quia concurrunt in unam personam et naturalia et adoptionis jura, manet stabile jus patris adoptivi, et naturali vinculo copulatum, et legitimo adoptionis modo constructum, ut et in familia et in potestate hujusmodi patris adoptivi sit. — § 3. Cum autem impubes per principale rescriptum adrogatur, causa cognita adrogatio permittitur, et exquiritur causa adrogationis an honesta sit expeditiatus pupilli; et cum quibusdam conditionibus adrogatio fit⁷: id est, ut caveat adrogator personæ publicæ⁸, hoc est tabulario, si intra pubertatem pupillus deceperit, restitutur se bona illis qui, si adoptio facta non esset, ad successionem ejus venturi essent. Item non alias emancipare eum potest adrogator, nisi causa cognita dignus emancipatione fuerit: et tunc sua bona ei reddat. Sed etiæ decedens pater eum excederaverit, vel vivus sine justa causa eum emancipaverit, jubetur⁹ quartam partem ei honorum suorum¹⁰ relinquerre, videlicet præter bona quæ ad patrem adoptivum transtulit, et quorum commodum ei postea

— § 8. Mariti tamen filius ex alia uxore²⁹, et uxor filia ex alio marito, vel contra, matrimonium recte contrahunt, licet habeant fratrem sororem ex matrimonio postea contracto natos. — § 9. Si uxor³⁰ tua post diuertit ex alio filiam procreaverit, hæc non est quidem privigna tua. Sed Julianus hujusmodi nuptiis abstineri debet ait; nam nec sponsam filii³¹ nurum esse, nec patris sponsam novercam esse, rectius tamen et jure facturos eos qui hujusmodi nuptiis abstinerint³². — § 10. Illud certum est, serviles quoque cognationes impedimento nuptiis esse, si forte pater et filia aut frater et soror manumissi fuerint. — § 11. Sunt et aliae personæ qua propter diversas rationes nuptias contrahere prohibentur, quas in libris Digestorum seu Pandectarum ex veteri jure collectarum enumerari permisimus. — § 12. Si³³ aduersus ea quæ diximus, aliqui coierint, nec³⁴ vir, nec uxor, nec matronum, nec dos³⁵ intelligitur. Itaque i qui ex eo coitu nascuntur, in potestate patris non sunt³⁶; sed tales sunt (quantum ad patrem potestatem pertinet), quales sunt i quos mater vulgo concepit. Nam nec hi patrem habere intelliguntur, cum etiam pater incertus est. Unde solent spuri appellari³⁷, vela greca voce quasi σπεράδην concepti, vel quasi sine patre filii³⁸. Sequitur ergo, ut dissoluto tali coitu nec dotti exactio locus sit. Qui autem prohibitas nuptias contrahunt, et alias poena patiuntur, quæ sacræ constitutionibus continentur. — § 13. Aliquando autem evenit, ut liberi qui statim ut nati sunt, in potestate parentium non siant, postea tamen redigantur in potestate parentium³⁹. Qualis est i qui, dum naturalis fuerat, postea⁴⁰ curia datu sponstati patris subjicitur. Nec non i qui a muliere libera procreatus, cujus matrimonium minime legibus interdictum fuerat, sed ad quam paternus consuetudinem habuerat, postea ex nostra constitutione dotibus⁴¹ instrumentis compositis, in potestate patris efficitur. Quod si alii liberi ex eodem matrimonio fuerint procreati⁴², similiter nostra constitutio præbit.

TIT. XI.

DE⁴ ADOPTIONIBUS.Non solum autem naturales liberi secundum ea quæ diximus, in potestate nostra sunt, verum etiam² ii quos adoptamus³.

§ 1. Adoptio autem duabus modis fit, aut principali rescripto, aut imperio magistratus.

Imperio magistratus adoptare licet eos easve qui queve in potestate parentum sunt, sive primum gradum liberorum obtineant, qualis filius, filia; sive inferiorum, qualis est nepos, neptis, pronepos, pronepitis⁴.— § 2. Sed hodie ex nostra⁵ constitutione, cum filius familiæ a patre naturali extraneæ personæ in adoptionem datur, jura potestatis patris naturalis minime dissolvuntur⁶, ne quicquam ad patrem adoptivum transit, nec in potestate ejus est, licet ad intestato jura successione ei a nobis tributa sint. Itaque, si moriente avo pater eorum vivit et in potestate patris sui est, tunc post obitum avi in potestate patris sui sunt. Si vero is, que tempore avo moritur, aut etiam mortuus est aut exiit de potestate patris, tunc ii, quia in potestate ejus cadere non possunt, sui juris sunt⁸.§ 1. Cum autem i qui ob aliquod maleficium in insulam deportatur⁷, civitatem amittit, sequitur ut, qui eo modo ex numero civium romanorum tollitur, perinde⁸ ac si ei mortuo desinat liberi potestate ejus esset. Par ratione, et si i qui in potestate parentis sit, in insulam deportatus fuerit, desinit⁹ in potestate parentis esse¹⁰. Sed si ex indulgentia principali¹¹ restituti fuerint, per omnia pristinum statum recipiunt. — § 2. Relegati autem patres in insulam, in potestate sua liberos retinunt. Et ex contrario liberi relegati in potestate parentium¹² remanent. — § 3. Postea servus effectus filios in potestate habere¹³ desinit. Servi autem poena¹⁴ efficiuntur, qui in metallum damnantur, et qui bestiis¹⁵ subiectuntur. — § 4. Filius familiæ, si militaverit, vel si consulari dignitas¹⁶ potestate patris filium¹⁷ non liberat. Sed ex constitutione¹⁸ nostra summa patriciatus dignitas, illico imperialibus codi-adquisivit. — § 4. Minorem natum majorem¹⁹ non posse adoptare placet.Adoptio enim naturam imitatur: et pro monstrō est, ut major sit filius quam pater²⁰. Debet itaque i qui sibi filium per adoptionem vel adrogationem facit, plena pubertate, id est, decem et octo annis præcedere. — § 5. Licet²¹ autem et in locum nepotis vel pronepotis, vel in locum nepotis vel pronepitis, vel deinceps adoptare, quamvis²² filium quis non habeat. — § 6. Et tam filium alienum quis in locum nepotis adoptare potest, quam nepotem in locum filii. — § 7. Sed si quis nepotis loco adoptet, vel quasi ex eo filio quem habet iam adoptatum, vel quasi ex illo quem naturale in sua potestate habet; in eo²³ casu et filius consentire debet, ne ei invito suis heres adgnascatur. Sed ex contrario, si avus ex filio nepotem det in adoptionem, non est necessarium filium consentire.— § 8. In plurimis autem causis adsimilatur i qui adoptatus vel adrogatus est, et i qui ex legitimo matrimonio²⁴ natus est. Et ideo si quis per imperatorem, sive apud prætorum vel apud præsidem provincie non extrahit adrogationem, potest eundem ali in adoptionem dare²⁵.§ 9. Sed²⁶ et illud utriusque adoptionis commune est, quod et ii qui generare non possunt, quales sunt spadones, adoptare possunt²⁷; castri²⁸ autem non possunt. — § 10. Femina²⁹ quoque adoptare non possunt; quia nec naturales liberos in sua potestate habent³⁰. Sed ex indulgentia³¹ principis ad solitum liberorum amissorum adoptare possunt. — § 11. Illud proprium est adoptionis illius quæ per sacrum oraculum fit, quod i qui liberos in potestate habet, si se adrogandum dederit, non solum ipse potestati adrogatoris subjicitur, sed etiam liberi eius in ejusdem sunt potestate, tanquam nepotes³². Sic enim et divus Augustus non ante Tiberium adoptavit, quam is Germanicum adoptavit: ut protinus adoptione facta incipiat Germanicus Augusti nepos essem.

§ 12. Ap